

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: SAMTLIGE SKRIFTER I, FORTALE (1780)

Citation: Ewald, Johannes: "SAMTLIGE SKRIFTER I, FORTALE (1780)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid93885/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

SAMTLIGE SKRIFTER I,
FORTALE
(1780)

TIL LÆSEREN

KUN sielden kan en Fortale være nødvendig, ⁵
og jeg tør sige, at den aldrig kan blive det, uden
ved en eller anden Ufuldkommenhed i Verket selv,
især naar dette er digterisk. Jeg har ikke læst, eller
havt Taalmodighed til at læse, tre i min Levetid,
og dog bilder jeg mig ind, at have forstået de ¹⁰
Skrifter, som jeg ønskede at forstå, saa got, som
jeg nogentid kunde lære det af en Fortale. Det vil-
de imidlertid være haardt for en Mand, der havde
anvendt stor Flid og Bekostning paa at beværte og
fornøje endel Fremmede, om han ikke selv, i det ¹⁵
mindste eengang, turde lade sig see i Giestesalen;
pege paa nogle Retters fine Smag, eller deres Siel-
denhed, eller deres Kostbarhed; undskylde andre;
og ved selv at laste dem, om muligt, forekomme
alle de Anmerkninger, som andre kunde gjøre der- ²⁰
imod; overalt ved at udbrede sine Hensigters Re-
delighed, ved at opregne de Vanskeligheder, han
havde maattet overvinde, ved at beraabe sig paa
andres Bifald, ved Høfligheder og skjulte Trusler,
paa alle Maader saavidt som muligt, forvise sig ²⁵
om sine Giesters Bifald og Beundring, og det som
meer er, modtage den Virak, som han venter sig,
saa personlig, som det kan lade sig gjøre. Samme
Beskaffenhed har det omtrent med en Forfatter,
og jeg kunde aldrig fortænke den Mand, der, efter- ³⁰
at have anvendt vaagne Nætter paa at fornøje
mig, endnu af Mistillid til sit Arbejde, søgte at set-
te alle mine Lidenskaber, indtil min Frygt og min
Medynk selv, i Bevægelse, for at afskræmme, af-
tvinge, eller aftrygle mig et Bifald, som var alle ³⁵
hans Ønskers Formaal. Jeg, som troer at kiende

Menneskets Svaghed, jeg vilde, som sagt, ikke fortænke ham deri; men da jeg tillige, uroest, kender deres og min Egensind, vilde jeg neppe formode, at han paa denne Maade befordrede sin Hensigt et Haarsbrede. Skal vort Bifald være en Gave, da maae det i det mindste være frivilligt. Men blot den sande og øiensynlige Fortieneste kan aftvinge os det; og denne kan bedre findes i Verket selv, end bevises i nogen Fortale. Men vil man paalegge

¹⁶ Egoismen, denne de fleste Prolegomeners snak-somme Moder, Tavshed, og det burde man, saasnart man saae det Latterlige deri; hvad bliver da tilovers, som kunde tvinge en Digter til at opholde sine Læsere, endog imod deres Ønske, i sin Forstue? Hvad kan, hvad bør han sige dem andet, end: her ere mine Skrifter! Andet havde jeg ikke heller besluttet at sige dem, dersom ikke saadanne Venner, hvis Dom jeg har meer Tillid til, end min egen, saa got som havde tilsvoret mig, at det var

²⁰ en plat Urimelighed at bekendtgjøre et heelt Livs Arbejder, uden at tale noget i Forveien over denne vigtige Beslutning. Nu at skrive en Forerindring, blot af den Aarsag, at ville skrive en, det synes mig endnu langt urimeligere, end alt hvad Kierlighed til os selv kan frembringe. Og hvad skal en Forfatter i dette Tilfælde sige sine Læsere, som nogenledes kan interessere dem? uden saa er, at han vil lade en Afhandling, eller et Digt, være Fortale til alle de øvrige. Paa den anden Side vilde jeg

³⁰ ligesaa ugierne vove at synes besynderlig, selv maaskee uhøflig, ved at unddrage mig fra en gammel Sædvane, som overalt er saa let at efterleve. Denne Betragtning driver mig igien tilbage paa Egoistens alfare Vel, og jeg vil, for at føie Mængden af mine Læsere, anvende nogle Blade paa at tale om mig selv, da jeg paa dette Sted intet veed at anbringe, som havde bedre Sammenhæng med mine Skrifter. Men jeg skal stræbe efter at være saa kort, saa almeennyttig, med andre Ord: saa

lidet kiedsommelig, som muligt. Forresten frasi-
ger jeg mig høitidelig enhver Hensigt at bestikke,
eller at overile, eller at røre, eller at forblinde, el-
ler at skræmme mine Dommere; og jeg beder dem
indstændig at ville udfinde disse Skrifters Værd
eller Uværd efter den Anledning, som deres egen
Skjønsmhed kan give dem, og i den Henseende
lade alt det, som jeg her kan sige om den Person,
der skrev, eller om de Vilkaar, hvorunder, eller
om de Aarsager, hvorfor han skrev, være fuld-
kommen som usagt.

De Evner og det Hæng, som Naturen gav mig
til at blive Digter, de Hielpemidler, hvorved jeg
siden har stræbt at flytte mig frem paa denne stel-
le, denne silbrige Bane; de Grunde, der tilsidst be-
stemte mig til at opofre denne kun i sin Fuldkom-
menhed ædle Konst al min Tid, alle mine Bestræ-
belser; de Vanskeligheder, som enten har standset
eller hindret min Fremgang; den Plads, som jeg til-
sidst troer at have opnaaet iblant mine Medarbej-
dere — alt dette, mener jeg, skulde være endeel af
mine Læsere interessant nok, dersom jeg kun selv
forstod at udvikle det. Jeg vil forsøge det, og i det
mindste vist love, at være historisk oprigtig, og at
fortælle Tingene, som de ere fulgte paa hinanden,
om jeg og ikke har Skarpsigtighed nok til at ind-
see de ofte fine Nuancer, hvorved de vare sam-
menheftede.

Poeter, siger man, fødes. I Parenthese være det
sagt, at jeg kun skriver denne Fortale for dem
iblant mine Læsere, der gjør mig den Ære at til-
staae mig dette Navn. Jeg selv troer at være det,
og jeg foragter den falske Beskedenhed alt for me-
get til, at jeg skulde undsee mig for at sige: je suis
aussi peintre, blot fordi en Montesquieu en Gang
har sagt det samme. Men om jeg er født Poet, eller
om nogen fødes saaledes, det veed jeg ikke. Vist
nok er jeg det ikke i den Forstand, som det synes,
at Ovid tager dette Ord. Hans Quod tentabam

scribere, versus erat, synes heller at passe sig til Versnes Stavelsemaal og Harmonie, end til de Tanker, som de indeholdt. Og disse Omstændigheder af Digtekonsten, Riim, og anden Velklang har al min Tid, oprigtig talt, kostet mig formeget Hovedbrud, for mange sønderbidte Penne, til at jeg nogetid skulde troe mig til at være født Verse-mager. Hvad det mere Indvortes af Poesien be-treffer, da sporer jeg, ved at tænke min Levetid tilbage, meget tidlig hos mig en levende Indbil-dingskraft, og et overmaade varmt Hierte. Men det, som maaskee endnu characteriserer en tilstun-dende Digter nøiere; da hørte jeg, saameget jeg kan erindre fra min Barndom af, aldrig tale om nogen stor, eller ædel, eller blot besynderlig Hand-ling, uden baade at føle Lyst, og at tiltroe mig Ev-ner til at gøre den efter. Den jævne alfare, støvede Vei havde aldrig noget Tillokkende for mig. Dens Tryghed, dens Beqvemmelighed havde intet mo-rende for min Indbildningskraft, intet, der kunde trøste mit Hierte for Savnet af de Følelser, som kun uventede Hendelser og Vanskeligheder, og Farer kan opvekke. Selv dens Formaal, den timel-ige Lyksalighed, maatte man anprise mig saame- get, som man vilde; da følte jeg lidet eller intet derved, enten fordi det endnu var for langt borte, eller fordi man ikke havde Gaver til at skildre mig det behageligt nok, eller maaskee fordi jeg helst vilde skildre og vælge min Lyksalighed selv. Inild- lertid vandrede jeg med i Caravanen, fordi jeg maatte, og saalænge jeg maatte. Men naar jeg undertiden saac til Siderne, og blev en eller anden enkelt Pilegrim vaer, som vandrede sin Fodstic for sig selv; da opvakte han min hele Opmerksom- hed, da brændte mit Hierte efter den ujevne, krum- løbende, med Krat og Moser igiennemskaarne Ba- ne, og jeg forud følte de himmelske Salgheder, som den altid syntes mig at føre til. Jeg vil stræbe at gøre mig tydeligere. Jeg har sagt, at det Store,

det Ædle, og selv det blot Besynderlige, saavidt jeg kan erindre fra mine spædste Aar, altid havde en uimodstaaelig Magt over mit Hierte. Nu er efter mit Begreb enhver Handling, enhver Stilling, og enhver Tildragelse, som fortjener Navn af Stor eller Ædel, af sin Natur, tillige besynderlig. Vel kan man finde saadanne paa den almindelige Bane, som jeg kalder Livets alfare Vel. Der gives Virkninger af en utrættelig Flid, af længe forud anlagte Planer, af en stræng, og uafbrudt, og langvarig Klogskab, hvilke man ikke vel kan negte Navn af store, og dog kan de ikke i en egentlig Forstand kaldes besynderlige, da det i det mindste staaer i manges Magt at frembringe dem. Men just af denne Aarsag, fordi man nemlig længe og ofte har dem for Øine, fordi man med temmelig Visshed kan længe forudsee, at de maae finde Sted, og tydelig bevise, hvorfor de maae det; just derfor kan de ikke synes os saa store, som de virkelig ere, og aldrig røre os saa sterkt, som det Sieldne, det Uventede, hvorfor vi ingen Regnskab kan gjøre. Derfor har jeg seet mange store og derhos lærde Folianter, mange store og velgiørende Stiftelser, og mange store Ulykker, uden at tænke eller føle det mindste derved, fordi de nemlig af ovenanførte Aarsager ikke kunde opvekke min Beundring, og jeg allerede i Forveien var, eller troede at være bekendt dermed. Naar jeg derimod enten selv rev mig løs fra den alfare Vel, eller blot skimtede den elskte Fodstie; naar den Handling, eller Tildragelse, eller Stilling, som mødte mig, var uventet — ja var den da stor og ædel tillige, da smeltede den min hele Siel i brændende Taarer, med en uimodstaaeligere Magt, end Bedrøvelsen eller Smerten selv nogetid kunde gjøre det — og var den ond, eller farlig, eller græsselig, da fyldte den selv mit Bryst med et vellystigt Gysende, med en kildrende Afskye, som jeg mere end engang har været fristet at ønske mig tilbage. I dette er slet intet Paradox

eller engang Usædvanligt. Mange, som erindre, med hvilken Begierlighed de i deres Barndom have hørt paa Spøgelsehistorier og andre græsselige Eventyrer, hvorfor de dog zitrede, vil i dette Fald sande med mig. Hvad de store og ædle Handlinger 5
betreffer, som jeg egentlig taler om, da vil man endnu lettere være enig med mig, naar jeg siger, at de røre usigelig meer, hvor de ere uventede, end hvor man rimeligviis kunde forestille sig dem. Om 10
en Edelmann, eller om en Mandrin selv gjorde noget, som var stort eller ædelt, da vilde det vist røre mig med en langt usigeligere Glæde, end om den hellige Paulus havde gjort det samme. Og dette er blot Natur, det er Menneskefølelse, og Englerne 15
tænke, som vi veed, i den Fald ligesom vi. Jeg har følgelig ikke heraf villet udlede mit større Hæng eller mine større Evner til Digtekunsten, uden for saavidt min større Grad af Følsomhed kan bevise dette. Maaden at føle paa, eller Ordenen at føle i, 20
troer jeg at have tilfælles med alle. Men dersom alle store Handlinger efter mit Begreb, ere besynderlige, saa er det dog vist, at alle besynderlige Handlinger ikke derfor ere store. Og jeg har oven- 25
til sagt, at selv de blot besynderlige meget tidlig fængslede min Opmerksomhed, og frembragte min Efterlignelyst. Dette synes at være et Skridt nærmere. Naar jeg saae en Alexander i Sisygambis's Telt, eller en Canut ved Strandbredden, da brændte mit Hierte, og heri, troer jeg, var intet 30
overordentligt. Men ofte, naar jeg blev en Diogen vaer i sin Tønde, eller Carl den Tolvte i Bender; endog da lod jeg mig henrive af en Beundring, hvorved jeg haaber at skielne mig fra Mængden, og i mine barnagtige Henrykkelser var jeg ofte nærmere, end man skulde tænke, ved at føle det samme, som Philippiden fandt, da han saae den cyniske Philosoph. Dette forudsætter i det mindste et vist naturligt Hæng til Frihed, en vis Egensind, en vis Følelse af sit Selv, som ere Digteren temmelig

væsentlige, og maaskee selv bidrage noget til at danne ham. Jeg kunde nu let anføre endeel Børnehistorier, som tiende til at oplyse alt dette, men jeg har lovet at falde Læserne saa lidet kiedsommeligt, som muligt. Den umiddelbareste Følge deraf kan jeg ikke fortie, den nemlig, at Eventyrer og siden Romaner blev min unge Siels kiereste Føde, og som jeg troer uformerket gav den et Indtryk, som siden altid var uudsletteligt. Det er vist, at jeg begyndte med at ville være den stærke Bernhardt, eller Holger Danske, eller en anden af Ammestuens Helte. Naturligt nok forædlede mine Ønsker, som min Kundskab efterhaanden udbredede sig. Miltiades, Themistokles, Aristides, med et Ord Cornelius's Helte, naar jeg undtager Pausanias og Lysander, og jeg veed ikke selv, af hvad Aarsag, Agesilaus og Atticus, bleve Tid efter anden mine Mønstre i den Orden, som jeg tyede deres Levnetsløb. Jeg erindrer nøiagtig, at jeg i en Alder af ti til elleve Aar, da min da værende og maaskee lidt entusiastiske Lærer havde gjort mig bekendt med endeel Martyrers Historier, fik en inderlig Lyst til at lære Abyssinisk, for med Tiden at omvende Indbyggerne af det Inderste i Africa, og det, som var mig mere magtpaaliggende, ved denne Leilighed, at vinde Martyrkronen. Den første Roman som faldt mig i Hænderne, var tilfældigviis Robinson Crusoe. Rousseau's Tilbedere maae tilgive mig, eller egentlig Sandheden, at denne Bog maae være saa nyttig og saa ypperlig for Ungdommen, som den vil; da blev den i det mindste mig farlig. Dette er saa vist, at min Rector, kort efterat jeg havde læst den, maatte med Magt hente mig fire Mille tilbage fra Veien til Holland, hvorfra det var min Hensigt at reise til Batavia, i det uskyldige Haab, underveis at strande paa en eller anden ubeboet Ø. Da disse Drømme vare bortdunstedede, fik jeg fat paa Fielding's Tom Jones, og jeg er positiv, at dette Skrift gav min Moralitet det

første, og vist et meget farligt Stød. Disse smaae Anecdoter af min Børnehistorie synes ved første Øiekast langt ubetydeligere, end de blive, naar man anstiller de Betragtninger derover, som de
 5 give Anledning til. Jeg vil kun anstille een, som hører til min Hovedsag. De, som da Kiendte mig, sagde mig det daglig, og med megen Sandhed, at jeg byggede Kasteller i Luften. Men jeg er vis paa, at disse Udsvævelser tillige vare de første poetiske
 10 Arbejder, jeg gjorde Udkast til. Jeg var imidlertid da saa langt fra enten at ville eller at kunne skrive Vers, som en Spradebasse er det fra at sye sine egne Klæder. Min brusende Siel tillod mig ikke det maadelige Forsæt at ville besyngte Helte — jeg vilde selv være det. Vel skrev jeg i de Tider Nytaars og andre Leilighedsvers, fordi jeg maatte, og man roste dem, fordi man enten ikke vilde gøre mig mismodig, eller fordi man ikke forstod det bedre. Men efter dem at regne, som jeg endnu endeel Aar derefter har skrevet, maae det have været en sand
 20 Jammer. Jeg skrev og latinske Vers, som vist have været fortreffelige; thi jeg stial dem ved Hielp af Smetius, Weinrichius, og andre, Ord for Ord fra Virgil, Horats, og de øvrige af Latiens beste Digtere. Og jeg havde alt længe, ikke just læst, men tyet disse Digtere, da jeg endnu havde det elendige Begreb om en Ode, at dens væsentligste Fuldkommenhed bestod i at være uforstaaelig, og overalt rigelig bestroet med endeel mythologiske Ord, hvoraf Læseren ikke kunde fatte Meningen, uden
 30 ved Hielp af Lexicon. Havde jeg da inddrukket dette Begreb af Horats? Utroligt! Og dog er det vist, at jeg endnu rødmer naar jeg eftertænker den Upoetiskhed, hvormed jeg den Tid læste denne og de øvrige classiske Digtere. Langt fra, som siden efter en halv Snees Aars Forløb, da jeg af egen Tilbøielighed begyndte at læse dem paa ny, langt fra, at føle deres fortryllende Skønheder, læste jeg da Flaccus med Afskye, maaskee fordi han smigrede,

men især fordi jeg efter min da værende Smag
overalt fandt for lidet Handling, for faa eventyr-
lige Situationer, og for mange Ord i Oden. Virgil
selv, den udødelige Virgil, læste jeg med Klædsom-
melighed, fordi jeg hverken kunde lide hans Plus 4
Æneas eller hans Fidus Achates og maaskee fordi
de Pensa, som man gav mig af hans Vers, at lære
uden ad, vare for vidtløftige. Jeg er overbevist
om, at mine Lærere, vare aldeles uskyldige i den-
ne min besynderlige Feil. Jeg havde tvende, og de 10
vare begge for brave Mænd, de havde formegen
Indsigt, og for sund Smag, til at de enten ikke selv
skulde have følt, eller ikke have anpriset mig Yn-
digheder, som det næsten er vanskeligt at oversee 15
eller at være kold imod. Var det da Stupiditet hos
mig selv? Det vil jeg ligesaa ugierne troe. Jeg bil-
der mig meget mere ind, at min Siel da var alt for
virksom, alt for meget i Giering, til at blotte Tan-
ker eller Billeder kunde berolige den; det var
Handling, som den brændte efter. Jeg tænker, at 20
for en god Digter, det er at sige, for en, der for-
uden sine Digtergaver, har en sund og moden For-
stand, skulde det da have faldet ligesaa vanskeligt
enten, at følge min alt for vilde Indbildningskraft,
eller at tilfredsstille mit alt for varme Hierte, om 25
han ellers havde holdt dette for Umagen værd;
som det var mig selv umuligt enten, at finde Ord
til mine Billeder, eller Velklang til det, jeg følte.
Man bør, troer jeg, være nogenledes kold, for at
kunne skildre sin Ild. Og mig kunde først Aar, og 30
Erfaring, og Lidelser afkøle til Skildrer. Jeg har
maaskee talt alt for meget om mine Børneaar. Og
dog kan jeg ikke slippe dem, førend jeg endnu har
lagt til, at jeg fra mit trettende Aar af begyndte,
ikke af frit Valg, men efter min ene Lærers Befal- 35
ling, at forfatte adskillige smaa tyske Poesier,
som ikke allencoste da forskaffede mig Rygte af en
god Verse-mager, men selv endnu blive omtalte
med Bifald af Mænd, hvis Dom jeg skylder Høi-

agtelse. Blant andre et Stykke, Pantomimen kaldet, som jeg declamerede offentlig. Jeg veed ikke, hvor disse Stykker ere afblevne, og jeg har glemt dem indtil den sidste Tøddel. Men med al Agtelse for mine Velyndere være det sagt, at jeg har fundet senere Vers af mig, som slet ingen god Formodning give mig om hine; thi hvorfor skulde jeg have forverret mig?

Jeg kom til Høiskolen med et Begreb om Digtekunsten, som vore Erudite selv, og maaskee de allene ikke skulde blues ved. Jeg kiendte den ikke, jeg tiltroede mig ingen Evner dertil, og følgelig næsten foragtede jeg den. Paa min Digterliste var Klopstock og Kaalund begge anførte under det Bogstav K. Og næsten blusser jeg ved at tilstaae, at, dersom den første besad min større Agt, da havde han sit Rygte, meer end mig at takke derfor. Men hvad Under, at jeg ikke kiendte, ikke forstod denne Forløsningens sublime Sanger; da jeg, som sagt, hverken forstod eller kiendte min egen Siel: døv og kold imod Citharens melodiske Toner, havde denne allerede længe lydet efter Trompetens vilde Klang, og de Under-spaaende Krigsraab, som da naaede os fra Elvens og fra Moldaueus Bredder. Mit hele Hjerte hængte ved de store Handlinger, ved de høie Dyder, ved de ynkelige, de skrekkelige, de underfulde Optrin, hvormed min Indbildningskraft utrættelig udfyldte Rygtet. Det traf sig saa, at visse Omstændigheder snart næsten tvang mig derhen, hvor min egen Tilbøielighed alt længe havde lokket mig. Da jeg var femten Aar, blev jeg Krigsmand, i det stadige Haab, snart at give vore Skialdre nok at bestille. Hvilke opløftende Drømme, hvilke henrivende Billeder opfyldte ikke da min drukne Siel! Havde jeg dem kun paa Prent saaledes, som jeg da følte dem, man vilde vist tilstaae mig, at der var Poesie skjult deri, eller i det mindste en Gnist deraf, hvormed man kunde haabe, at den da vilde yttre sin Virkning.

naar den fik Rum, og Luft, og Tid dertil. Erfaring, den mægtige Erfaring adspredede snart den største Deel af de romantiske Dunster, som da kvalte den. Et Vinterqvarteer og et Feldtog overbeviste mig grundigere, end de beste Syllogismer skulde have gjort det, at Halvgudernes Tider vare forbi, at en Soldats første og ypperste Dyd er Underkastelse, og at det ligner meer en Drøm, end et Under ved Fortienester at udmerke sig iblant 100000 Mand, som alle ere nødte til at iagttage deres Pligt, og ikke tør gjøre meer. Jeg kom følgelig snart, og en stor Deel klogere Hiem, end jeg var gaaet ud. Og dette var ikke den eneste Fordeel, som min ulmende Digteraand havde af denne Reise. Jeg havde seet Bierge, og Feldtslag, og i tykke Skove eensombeliggende Munkekloster; jeg havde været Vidne til endeel store og rørende Optrin, hvis Erindring nærrede og opløstede min Siel, uden at beruse den; jeg havde nu lært at føle det Underlige, det Store, og det Vellystige i Naturen, uden just altid at ville gjøre det efter, eller lide for meget ved Savnet deraf. Dette gav mig vel en større Bequemhed til Digterkonsten, men jeg var endnu langt fra enten at merke dette selv, eller at benytte mig deraf. Uden enten at kiende Clio, og Thalia, og Melpomene, eller at bekymre mig om deres Bekendtskab, begav jeg mig ganske rolig til at studere Hollats og Reinbeck; og til et ydermere uimodsigeligt Beviis, at jeg den Gang ikke var Digter, exciperede jeg vor gode Brochmann fra den ene Ende til den anden. I de Tider skrev jeg en Afhandling om en guddommelig Forløseres Nødvendighed for det menneskelige Kiøn, som jeg ikke finder værd at indrykkes i disse Samlinger, da jeg ikke har været denne vigtige Materie voxen nok, endskiønt det ellers kan være taalelig skrevet. Vel skrev jeg i den Tid og Vers, og uden Tvivl saadanne, som ikke fattedes Stærk af en naturlig Vittighed. Men i de første sex Aar skrev jeg intet Stykke,

hvormed jeg vilde bebyrde mine Læsere — et eneste undtaget, som jeg vil lade dem see til et Forsøg. Og dette eneste havde nær for evig skræmmet mig fra Parnas. Jeg viste det nemlig til en af mine Venner, som da passerede for et Vidunder i Digterkonsten; thi han havde vundet en Priis. Denne sagde mig med rene Ord, at mit Vers intet due-
 5 de, og raadede mig alvorlig, at lade en Konst fare, som jeg ingen Evner havde til. Jeg var beskeden nok til at troe ham paa hans Ord. Og dette, tænker jeg, er et Beviis meer, at jeg den Gang ikke endnu var Digter. Og det var ikke allene Tillid til mig selv, men det var Høilagtelse for Konsten, og frem for alt Læsning, som da fattedes mig. Men efterhaanden fremspirede, og udvikledes, og modnedes de
 15 Omstændigheder, som skulde give min Siel sit sidste Præg. To eller tre Aar efter mit mislykkede Tog leed jeg et Tab, som rørte mit Hierte langt nærmere og langt heftigere, end hint. Dette stemte uden Tvivl for en stor Deel min Siel i den høitidelige melankolske Tone, som jeg troer, at være et Hovedtræk i de fleste af mine Poesier. Men det havde endnu en anden Virkning: det gjorde mig reent uenig med alt det, som man kalder timelig
 20 Lykke. Jeg havde hidindtil kun havt en bevægende Grund, at tragte efter saa noget — og denne Grund faldt bort. Nu blev det min Plan at slentre Livet igiennem, som jeg best kunde, og, saa got som muligt, at forskønne min Vei med en vis Art af Lyksalighed. En rolig Hytte; en behagelig Egn; maadeligt Udkomme; faa, men retskafne Venner; og jeg tør sige, frem for alt, at være saa nyttig, som min Evne tillod det, uden at være nogen til Byrde, var alt, hvad jeg den Tid ønskede mig af Jorden.
 25 I denne Sindsforfatning skrev jeg LYKKENS TEMPEL, virkelig ikke for at skrive noget skønt og priisværdigt Stykke, men blot for at sige mig selv mine egne Tanker. Jeg har ladet det være det første Stykke i min Samling, fordi det i mere end en For-

stand, nemlig baade i Hensigt til sit Indhold og til sin Skiebne, kan med Sandhed siges at have været Moder til alle de øvrige. Endskjønt blot skrevet for Tidsfordriv, fandt det dog mit Bifald alt for meget til, at jeg ikke skulde have fremvilst det for mine Venner. Salig Hr. Poulsen, en Mand af Genie, og den Tid Præst i Gjentofte, saae det. Han fandt det værdigt til vor store Sneedorffs Omdømme. Den patriotiske Tilskuers ædelhiertede Forfatter lærte mig at sette Priis paa mit Arbejde ved en Opmuntring, der langt overgik mit Haab, og det var efter hans Raad, at jeg foreviste det til Selskabet for de skønne Videnskaber. Her mødte jeg den Lykke, som gjorde Epoque i min Siel, som gav den sin sidste Bestemmelse, og som egentlig har modnet mig til Digter, om jeg ellers fortlener dette Navn. Jeg blev kiendt af de danske Musers ivrigste og viseste Beskytter, af en Mand, hvis Æreminde i alle Hensigter bør og vil være udødeligt, ifald det ellers nogentid var betroet Digterkonsten at tildele dette Held — med et Ord, af Hr. Conferentsraad Carstens.

Jeg føler i dette Øieblik, at jeg kan ønske mine Skrifter Varighed, om jeg og ingen anden Aarsag havde, end den, at kunne sige til mange og selv til den sidste Efterslegt alt, hvad jeg skylder denne Ædelmodige. Lad andre, drevne af en dum Stoltthed, enten ville betræde Digterkonstens steile og slibrige Bane, uden Hielp af en kyndig og forsigtig og vis Veileder, med Idelig og uundgaelig Fare, at bække Halsen, eller lad dem med en sort Utaknemmelighed glemme den Haand, som ledsagede dem, og skiule eller i det mindste fortie den væsentlige Andeel, som denne har i deres Fortienester. Det er mig en sand Ære og en sød Vellyst, her offentlig, at kunne sige, at jeg skylder min vise, min menneskekierlige, min taalmodige Lærre den Beroligelse, det Haab, jeg nu har, at kunne nytte og fornøie mine Læsere. Jeg skulde uden hans

Hielp have kunnet blive en Mand af Indfald og
 Lunc, maaskee selv min daglige Clrkers Beundring.
 Men jeg sagde før, at den Bevisthed, at være nyt-
 tig, var et Hovedtræk i mit Ideal af jordisk Lyk-
 salighed, og jeg talte Sandhed. Poesiens Foragtere
 5 maae sige, hvad de vil, saa er jeg overbevist, at
 jeg ved alle mine Arbejder har tragtet efter og ved
 endeel virkelig har opnaaet dette Held; hvorledes
 skal jeg da finde Ord, der værdig nok udtrykke
 10 min Taknemmelighed mod den Mand, der ved at
 tæmme og styre min alt for brusende Aand, ved
 at vise mig de Afgrunde, som jeg havde at frygte
 for, de Stier, som jeg burde gaae, med et Ord, ved
 en utrættelig Taalmodighed gjorde mig beqvem
 15 til at naae det. Og dersom dette er den vigtigste
 Deel af min Lyksalighed, som jeg skylder Ham,
 da er det langt fra ikke den eneste. Ædle, store
 Mand! denne Tilstaaelse, som jeg her har hensat,
 for nogenledes at tilfredsstille mit overflydende
 20 Hierte, o, den kan langt fra ikke fortolke det heelt.
 Heller var det ikke Dem, men Efterslegten, som
 jeg vilde vise det, og det for min egen Skyld. Dem
 bør og vil Deres egen Bevisthed være det værdig-
 ste og tilstrækkeligste Giengjæld.

25 Da jeg med en skyldig Følgagtighed temmelig
 tidt havde ombyggt LYKKENS TEMPEL, blev den til-
 sidst saaledes, at den fortiente Sted i Selskabets
 Skrifter. Dette gav mig Mod, og jeg begyndte at
 fatte den Formodning om mig selv, at jeg vel kun-
 30 de være et Genie. Men Aar 1766, indtraf først den
 i sig selv sørgelige Begivenhed, der hendelseviis
 ikke alleneste gav mig Mod nok til at fylde alle
 mine Venners Øren med mine Vers, men selv op-
 pustede mit uerfarne Hierte til det urimeligste, til
 35 det meest ødeleggende Overmod. Den uforglem-
 melige Frederik den Femte var død, og Danmark
 i Taarer. Nogle Studenter blev tilsagte at ind-
 give Prøver af de Cantater, som skulde opføres
 ved hans Jordefærd. En Person, som havde at be-

fale over mig, tvang mig til at forsøge mit Held med de andre. Jeg skrev da saa got, som jeg kunde en Arie, et Chor, og et Recitativ, og jeg kan sige med Sandhed, at jeg til min egen største Forundring beholdt Fortrinet. Det var vist den Gang mine egne varme Følelser, og ikke Konsten, der hjalp mig til denne Pris. Men da jeg nu havde skrevet det færdigt, da nu enhver Dansk fandt, at jeg havde skildret hans dybtsaarede Hierte, da jeg kun ligefrem skildrede mit eget; da overraste man mig med et ufortient Bifald, og man tiltroede mig at have været konstig, og vittig, og skarpsindig, hvor jeg blot havde været oprigtig. Jeg var uforsigtig nok til at inddrikke den Virak, hvormed man ved denne Leilighed, af et got Hierte, fra alle Sider beskienkede mig, saa graadig, som havde jeg endnu gaaet i fjerde Lectie. Den berusede mig og saaledes, at jeg nær aldrig var vaagnet. Jeg troede mig nu ikke blot Digter mere, men den beste, den ypperste Digter i Danmark, og det som verre var, uforbederlig. Saa nær var jeg ved aldrig at have blevet nogen. I denne Ruus skrev jeg iblant andre Stykker ADAM OG EVA, eller egentligere, det første Udkast af dette Stykke; thi det var da kun een Act. Jeg gjorde mig den visseste Regning paa den højeste Pris derfor, uagtet ingen Pris var udsat for saadant et Stykke. Mine Dommere sagde mig med megen Venskabelighed, at de fandt mange Spor af poetisk Genie forstrøede i mit Drama, at mit Arbejde fortiente en Belønning, og at det ved Forbedring kunde blive got. Dette var nu vist al den Høflighed, som mit Arbejde fortiente; men min Forventning havde været for opskruet, til at jeg kunde tilfredsstilles derved. Jeg erklærede reent ud, at naar jeg ikke kunde være den første Digter i mit Fødeland, vilde jeg ikke være den anden, og jeg tog mit Stykke tilbage i det stadige Forsæt at udarbejde det saa længe, indtil enhver maatte tilstaae, at man ei havde seet dets Lige fra Kong

Skiolds Tider. Da den raske Humor sagtnedes, faldt mig et Vink ind, som min ældste Lærer havde givet mig, der omtrent sagde, at det meste mig fattedes, var Læsning. Apollo hvidskede mig i Øret, at han havde Ret, og paa eensgang fattede jeg den Beslutning, som jeg bekræftede paa det høitideligste, i de første to Aar ikke at sette Pen til Papiir, og at anvende al denne Tid til at læse. Jeg holdt mit Ord, og vel bekom det mig, endskiønt jeg som ukyndig i Litteraturen naturligviis gik i Blinde, og læste meget, som jeg siden maatte gjøre mig Umage for at glemme. Til mit Held var dog den ældre Corneille's Værker det første, som faldt mig i Hænderne. Han blev og min Helt i det Franske, ligesom Forfatteren af *Messiaden* i det Tydske. Naar jeg nu læser min *ADAM OG EVA*, det første Stykke, som jeg efter denne Tid udarbejdede, finder jeg tydelige Spor deri af denne min Smag. Og enhver, som læser det med Eftertanke, vil neppe miskjende den franske Digtters Hæng, Anthitheser, og Sentiments, neppe hans rige Declamation deri, og enhver, tænker jeg, vil finde, at jeg i dette Stykke i det mindste har viist Lyst nok at danne mig efter den store Klopstock, om jeg og ei har havt Evne dertil. Nu begyndte jeg og at læse de latinske classiske Digttere, som jeg hidindtil havde forsmaaet, og jeg havde blot min Begierlighed, og ikke nogens Anviisning at takke derfor, at jeg nu læste dem med Nytte, og tilsidst med Vellyst. Fleer Sprog forstod jeg den Tid ikke, thi Græsk kunde jeg den Tid og kan endnu kun tye, og jeg kiender kun Homer af dens Oversættelser. Det Engelske var mig aldeles ubekjendt. Lærebøger troede jeg, det var mig en umistelig Pligt at læse. Jeg anskaffede mig følgende baade *Batteux* og fleer saadanne Systematiker. Men det har al min Tid været mig plat umuligt at læse tre Blade af dem til Ende, og jeg maatte have overgivet alt Haab om at naae Parnas, ifald man ikke kunde komme der, uden ved Hielp af

disse kolde Planskrivere. Imidlertid forstaaer det sig, at jeg læste baade Horatzes Brev til Pisonerne og Boileaus Digtekonst. Jeg har siden den Tid læst Pope og Mulgrave, men alle, som jeg forsikrer, blot for deres Stils og ikke for deres Indholds Skyld. 5 Cornilles Discourser er det eneste, som jeg efter min Overbeviisning kan undtage fra denne Regel. Da nu den Tid, som jeg havde foresat mig, var udløbet; var det første, som jeg tog mig for, at igjennemsee min ULYKKELIGE PRØVE, som jeg for to Aar 10 siden havde sat saa stor Pris paa, og jeg fandt, at det var det vanskeligste Foster, som et varmt Hierte og en brusende Indbildningskraft nogentid kunde udlekkc af en aldeles uvidende Hierne. Imidlertid elskte jeg det endnu, og om ikke det, da 15 det Ord, som jeg eengang havde givet mig selv derpaa, at ville giøre det saa fuldkomment som muligt. Jeg gav mig følgelig til dette Arbeide, og først i fem fierding Aar bragte jeg det i den Stand, som det er nu. Strax efter denne Tid, traf noget 20 ind, som gav min Smag en ny Vending: Wielands Oversættelse af Shakespear og den prosaiske af Machpersons Ossian faldt mig i Hænderne, og saa ufuldkomne som disse ere, opvakte de dog, jeg vil ikke sige, en Lyst, men en Træng hos mig til at lære 25 Engelsk. Jeg lærte det, og hvilket bundløst Væid af Digtelligdom aabnede sig nu for mig. Jeg havde samme Tid den Lykke at blive klenet, og taalt, og yndet af den store Klopstock, og man kan ikke tvivle paa, at jo denne Mands Omgang var mig en 30 ny Kilde, hvoraf jeg øste ligesaa graadig, som af den før omtalte.

Det første Stykke af Betydenhed, som jeg skrev efter denne Tid, var ROLF KRAGE. Enhver opmærksom Læser vil finde min forandrede Smag heri. 35 Havde jeg forbedret mig? det vil jeg overlade til andres fri Omdømme, og i den saavel som i fleer Hensigter lade min Kolf staae uforandret, saaledes som den da behagede Tydscklands første Barde.

Meer vil jeg paa nærværende Tid ikke sige om mine poetiske Arbeiders Historie. De Omstændigheder deraf, som kun ere mig selv bevidste, og som kan være mine Læsere magtpaaliggende at vide, vil jeg enten anføre ved Stykkerne selv, eller ved en anden Leilighed.

I den Tid, da jeg skrev ROLF KRAGE, blev jeg angrebet af den smertelige Sygdom, som endnu holder mig ved Sengen, og som gjorde mig aldeles udygtig til alle Slags Forretninger, som enten fordrede Legems Vigør, eller en iagttagelse af ordentlig bestemte Tider. Jeg frygtede intet meer end den Tanke, at blive en blot Byrde for mine Medmennesker, og dette bestemte mig til aldeles og med Iver at opofre mig til de smukke Videnskaber, de eneste, hvori jeg troede, at kunne udvirke noget got og agtværdigt. Jeg har maaske tiere talt om min Lyst at være nyttig, end en streng Beskedenhed tillader det. Men Iver for min Konsts Ære, og den allene, frister mig til endnu eengang helligt at bevidne, at jeg aldrig skulde eller kunde have opofret mig til Poesien, dersom jeg havde troet den et blot Tidsfordriv. Det vil altid blive mit Hierte ubegribeligt; hvorledes der kan gives Mennesker, og selv indsigtfulde og gode Mennesker, og Himlen forlade dem det, selv Digtere, der kan indskrænke den ædelste blant alle Konster til saa ringe, til saa uselt et Formaal. Jeg siger mit Hierte, og hvor opfyldt er det ikke i dette Øieblik af alt det, der kunde siges til din Forherligelse, du Levning, du Præg af vort himmelske Udspring! og hvor gjerne vilde det ikke udstrømme! og udstrømme skulde det, dersom jeg ikke allerede havde overskridt alle Grendser af en Fortale. Nu vil jeg kun sige det, jeg er overbevist om, at nemlig: Digterkonsten blot blev betroet de Dødelige, til at lære dem Godheds Pris og den Almægtiges Under, til at opflamme højere Dyder, til at glemme store og efterfølgelseværdige Handlinger, til med udslet-

telge Træk at indpræge Viisdoms og Klogskabs Grundregler, til at sammenknytte Selskaberne, med et Ord til at udsprede de sandeste, de reneste, de stærkeste Glimt af Himlen over deres Brødre. Vee de Foragtelseværdige, som nogentid har misbrugt den til andet, de kalde sig da enten Anacreon, eller Simonides, eller Archilochus. Thi det er i forbigaaende sagt, kun dem, jeg taler om, der har havt Vittighed nok til at skade — Og vore usle Versificastere maae ingenlunde bilde sig ind, at jeg har crindret dem.

Da jeg har nævnet Simonides, og min Stilling, har tvunget mig til, selv at skrive en megen betydelig Andeel af Leilighedsvers, nødsages jeg til, for min egen Retfærdiggjørelse, her at anmerke en Omstændighed, som mine Læsere vil finde rigtig, at jeg nemlig sielden eller aldrig har brugt den Gienstand, som Leiligheden tilbød mig anderledes, end et Vehiculum enten for Guddommens Priis eller for een og anden moralsk Sandhed, hvis Indskærpelse kunde gjøre mit Digt nyttigt. I Hensigt til alle mine øvrige Skrifter, tør jeg høit paastaae, og enhver Opmerksom vil finde, at jeg altid, det være nu efter Reglerne, eller ei, har tænkt paa min moralske Hensigt, førend jeg tænkte paa den digteriske Indklædning. Religionen og de høiere Dyrer, Viisdoms Regler, og mit Fædrenelands Ære er det uskiulte Formaal, og det væsentligste Indhold af mine Arbejder.

De Hielpemidler, hvorved jeg har stræbt, at gjøre mig fuldkommen i min Konst, har jeg vidtøftig nok anført. Jeg har kun to Ord at sige om de Vanskeligheder, som har hindret mig deri. Foruden min smertelige Sygdom, og de Distractioner, som min alt for raske Humor har foraarsaget, bestod nemlig den største Hindring, som jeg har havt at overvinde, net op i de før omtalte Leilighedsvers, som Trang nødte mig til at skrive. Af fuldkommen Overbeviisning og af et veimende Hierte, vilde

jeg raade dem af mine Brødre, der ønske at naae nogen Høide paa Pindus, at tage sig saa nøie i agt for dette Slags Arbejder, som muligt. Digteraanden vil vække sig selv, den bliver gienstridig, naar den i Tide og Utide skal adlyde den første, den beste Opfordring; og man kan aldrig sikrere svække sin Følekraft, end ved at tillyve sig Følelser.

Ubesindig nok har jeg lovet at sige, hvad Plads, jeg troer at have opnaaet mellem mine Medbrødre. Jeg ønsker, at man vilde giøre min Beskedenhed den Ret, at jeg herved blot har tænkt paa Fag, og ikke paa Høide. Aarsagen, hvorfor jeg vilde tale herom, var blot at anbringe alt det, jeg havde at erindre imod den Urimelighed hos en Digter, at ville glimre i mange, om ikke i alle Konstens Grene. Men jeg har allerede for meget misbrugt mine Læseres Taalmodighed, og jeg vil oppebie en anden Lellighed, til at udføre dette vidtløftigere.

Her vil jeg blot pege paa det Hæng til en vis Tungsindighed, som jeg før har omtalt, som jeg troer, at min Skiebne har mere Deel i, end min Natur, og som maaskee har givet mig desto større Held i visse Fag af Digtekonsten, da det derimod har gjort mig reent uskikket til en stor Deel andre. Har jeg nogentid kunnet skildre noget af Glæden med Sandhed og Styrke, da har det vist været dens Taarer og ikke dens Latter. Religionens festlige, dens gysenopvekkende Fryd, Dydens og de store Handlingers, og de uforskyldt nydte Velgierningers, og den stille helligende Kummings smeltende vemodige Vellyst har maaskee undertiden strømmet følelig iglennem min Harpe. Al anden slags Glæde vilde blive ukiendelig ved min Sang, og naar jeg undertiden har forsøgt at skildre, enten Selskabeligheds, eller Elskovs, eller en blomstrønde Egns eller andre siige Gienstandes smilende Vellyster; da har jeg ikke vidst det selv, førend jeg fandt min Tone klagende, og ufrivillige Taarer dryppede hede fra de Øine, der havde sat sig for

at lee. Ved de faa Skrifter, hvori jeg har stræbt at opvække andres Latter over Daarligheder, der allene kunde revses og rettes paa denne Maade, har jeg langt fra at lee selv, vist været plaget af den fortrædneste, den bitterste Lune, som det kan være den tilladt at skrive Satyrer i, der afskyer at være en Menneskefiende. Hvad den skildrende Poesie betreffer, da har jeg uden Tvivl havt større Held, til at treffe mine Brødre, saavel i Hensigt til deres Characterer, som til deres Handlinger, og Nuancerne imellem begge, end til at udtrykke noget andet af Naturens Under. Og jeg skulde uden Tvivl være ligesaa uskicket til Idyller, som til anacreontisk Sang. I Hensigt til Udtrykket af mine Følelser, har jeg maaskee fundet en Rigdom i vort Sprog, som de fleste, af mine Formænd har forsmaaet at søge efter, og som de Konsterfarne har tilstaaet mig at have brugt med Fordeel. Hvad Correctionen betreffer, har jeg altid været yderlig stræng imod mig selv. Jeg overdriver det ikke, naar jeg paastaer, at det var mig en Lidelse, om ikke en Umulighed, at slippe endog den Linie af Hænderne, som jeg forudsaae at være bestemt til Forglemmelse, førend jeg selv var fuldkommen fornøiet dermed. Venskabelige og uvenskabelige Anmerkninger har jeg rettet mig efter med lige Villighed, saasnart jeg fandt dem rigtige; og jeg tænker, at jeg har handlet ret.

Nu staaer kun tilbage med to Ord at sige, hvorfor jeg har samlet mine Skrifter. Og dertil har, uden mine Venners Overtalelse, to Aarsager bevæget mig. Den ene, at man allerede har vilst mig den Ære at tillægge mig Arbejder, hvori jeg hverken havde, eller ønskede at have mindste Deel. Og jeg frygter, at man efter min Død vilde gøre det verre, dersom jeg ikke i Tide stræbte at forekomme det. Den anden Grund er, at jeg virkelig, saavel som alle mine Medbrødre, har skrevet mangt et Kiim, og mangt et Indfald til min Tids-

fordriv, eller maaskee kun for at prøve min Pen, som i en lille Kreds af mine varme Venner maaskee kunde synes intercessant, eller i det mindste, taaleligt. Men at jeg skulde paanøde Publikum, og selv
 5 Efterslegten det, dertil er jeg hverken uforskammet eller enfoldig nok. Heller vilde jeg ikke gjerne have, at dette efter min Død skulde staae i nogens Magt, der maaskee drevet af Egennytte, kunde have mindre Omhue for min digteriske Ære, end
 10 jeg har selv. Jeg forkaster følgelig herved høitidelig alle dem af mine Arbeider, som ikke findes i nærværende Samling; enten man saa kan bevise, at jeg har skrevet dem, eller ei, med samme Rettighed, som en Fader har at gjøre det Barn arveløst, som han er misfornøiet med. Jeg skylder mig
 15 selv det, her at anmerke, at det er blot Kummer for min Skribentære, der bevæger mig til denne Forsigtighed. Thi endskiønt jeg kan have skrevet meget, som jeg i Hensigt til Stilen, eller Anlegget,
 20 eller andre Omstændigheder, der udgjøre deres digteriske Værd, ikke agter gode nok til at blive læste af mange; saa tør jeg dog bevidne høit, og ingen kan modsige det, at jeg i alle andre Hensigter aldrig har skrevet otte Linier, som jeg med Grund
 25 kunde ønske uskrevne i min sidste Time.

Kiøbenhavn,
 den 14. Febr. 1780.

Johannes Ewald.

POENITENTEN. EN ODE

(1780)

HVO styrer nu mit bange Trin?
Hvo viser mig det Lys, som brændte?
Hvo er du, falske grumme Skin, 5
Du Dunst af Dynd, som Natten tændte?
Ak, at jeg, at jeg fulgte dig.
Nu slapper Angst mit Knæ, og binder
Min tunge Fod, og du forsvinder.
Hvor er jeg, hvo vil frelse mig? 10

Troløse Glands! — Min Ven, min Ven,
Du sagde det, du bad mig Daare:
Vend om! — De døde, som følge den.
Du græd, og jeg beløe din Taare!
Du viste mig en sikker Vej, 15
En snever Vej til Saligheder.
Min Ven, min Ven, min troe Veileder,
Ak, hvi adlød jeg dig da ei!

See, sagde jeg, bag denne Glands
Udbreder Glæden sine Hænder. 20
See det er Brudfaklers Dans,
Det er et Kløkkens Ild, som brænder.
Ak, den forsvandt, og Skrek, og Død
Indslutter mig paa alle Sider.
Det første Trin er Død. Jeg glider, 25
Jeg synker — Afgrund, i dit Skjød.

Omkring mig koge Vandene,
Og Storme svarer dem og hviner.
Jeg synker; thi Forferdelse,
Og Død frempibler, hvor jeg triner, 30
Og ingen agter paa mit Raab,
Og Mulm tillukker hvert et Øie,
Og Jorden tier, og det Høie
Har skjult det mindste Glimt af Haab.